

دانشگاه علوم پزشکی و خدمات بهداشتی درمانی قزوین

دانشکده دندانپزشکی

پایان نامه

جهت اخذ دکترای تخصصی دندانپزشکی

عنوان

ارزیابی میزان ثبات پس از درمان و عوامل موثر بر آن در درمان های ارتودنسی

انجام شده در بخش ارتودنسی قزوین از سال 1389 تا سال 1396

استاد راهنما:

آقای دکتر پرویز پدیسار

استاد مشاور آمار:

خانم دکتر منیردخت میرزاده

نگارش:

دکتر سیده معصومه میرمعصومی

سال تحصیلی: ۱۳۹۸-۱۳۹۹

شماره پایان نامه: ۸۳

چکیده

ارزیابی میزان ثبات پس از درمان و عوامل موثر بر آن در درمان های ارتودنسی

انجام شده در بخش ارتودنسی قزوین از سال 1331 تا سال 1316

زمینه و هدف: ثبات طولانی مدت الاینمنت دندان های قدامی پس از درمان مورد توجه بیماران و متخصصین ارتودنسی می باشد. هدف از مطالعه حاضر تعیین میزان ارزیابی ثبات پس از درمان و عوامل موثر بر آن در درمان های ارتودنسی انجام شده در بخش ارتودنسی قزوین از سال 1389 تا سال 1396 بود.

روش انجام کار: این مطالعه توصیفی-تحلیلی (descriptive-analytical) و گذشته نگر روی تمامی بیماران درمان شده در بخش ارتودنسی دانشکده دندانپزشکی دانشگاه علوم پزشکی قزوین طی سال های 89 تا 96 انجام گرفت. پرونده اولیه، و کست های قبل از درمان (T0)، پس از درمان (T1) و در زمان فالوآپ (T2) بیمار بررسی شده و رابطه کانینی و مولری، فاصله ی بین کانینی و بین مولری، در فک بالا و پایین، و اورجت و اوربایت اندازه گیری شد PAR index. و شاخص Little irregularity index ارزیابی شد. میانگین سن شروع درمان، میانگین طول دوره درمان، میانگین سن و زمان اتمام درمان، جنسیت بیمار، نحوه و زمان استفاده از ریتینر و همراه با خارج سازی دندان یا بدون خارج سازی دندان بودن درمان و نوع مال اکلوژن ثبت شدند. داده ها با استفاده از SPSS نسخه 23 و آزمون های 1/ >تی مستقل، من ویتنی یو و کای اسکوئر تجزیه و تحلیل شدند. (p 15)

نتایج: از نظر ثبات درمان (% 27/ 72) PAR (کاملاً بهبود یافته و در 11 بیمار) / 8 (در 26 بیمار)

- 11 (حداکثر) / 11 (با حداقل 19/) 11/ 476 بهبود یافته مشاهده شد. میانگین ثبات درمان نهایی 127

1/ 51 = در 36 مورد بود. فاصله بین کانینی فک پایین در زمان فالوآپ (1/ 138 p =) (و بعد از درمان)

111 p)،

1/ = فاصله بین کانینی فک بالا قبل از درمان (1/ 113 p =)، بعد از درمان (1/ 122 p =) (و فالوآپ)

144 p)

در گروه بهبود یافته بطورمعناداری بالاتر از گروه کاملاً بهبود یافته بود. اما فاصله بین کانینی قبل از درمان، اورجت، اوربایت، رابطه کانینی، رابطه مولری، فاصله بین مولری فک بالا و فک پایین قبل از درمان، بعد از درمان و در زمان فالوآپ بر میزان استایلیتی پس از درمان ارتودنسی تاثیرمعناداری نداشت

time essix (p .) 1/15<، میانگین طول دوره درمان و میانگین طول دوره بعد از درمان، سن شروع و 1/سن اتمام درمان بر ثبات پس از درمان ارتودنسی تاثیرمعناداری نداشت (p .) 15)

نتیجه گیری: فاصله بین کانینی فک پایین و فک بالا بر ثبات درمان ارتودنسی تاثیرگذار بود.

کلمات کلیدی: ثبات، درمان ارتودنسی، PAR Index، Little irregularity index

Evaluation of posttreatment stability and factors affecting stability of orthodontic results in Qazvin orthodontic department from 2010 to 2018 (retrospective study)

Background & Aim: Long-term posttreatment stability of anterior tooth alignment is of major interest to both patients and orthodontists. The purpose of this study is to evaluate Evaluation of posttreatment stability and factors affecting stability of orthodontic results in Qazvin orthodontic department from 2010 to 2018 (retrospective study).

Methods: This descriptive-analytical and retrospective study was performed on all patients treated in the orthodontic department of Qazvin University of Medical Sciences during the years 2010 to 2017. Then the initial case, and casts before treatment (T0), after treatment (T1) and during follow-up (T2) of the patient were examined and the canine-molar relationships, the intercanine and inter-molar widths, in the upper and lower jaw, and overjet and overbite were measured. PAR index and Little irregularity index was assessed. Mean age at onset of treatment, mean length of treatment, mean age and time of completion of treatment, patient gender, manner and timing of retainer use, extraction or nonextraction, and type of malocclusion was analyzed. Data were analyzed using SPSS version 23 and independent t-test, Mann-Whitney U and Chi-square ($p < 0.05$).

Results: In terms of stability (PAR) in 26 patients (72.2%) completely improved and in 10 patients (27.8%) improved. The mean stability of the final treatment was 19.027 (11.476) with a minimum of -11.11 and a maximum of 50 in 36 cases. Mandibular intercanine widths at follow-up ($p=0.038$) and after treatment ($p= 0.001$), maxillary intercanine widths before treatment ($p = 0.003$), after treatment ($p= 0.022$) and at follow-up ($p = 0.044$) in the improved group were significantly higher than the fully developed group. But the intercanine widths before treatment, overjet, overbite, canine relationship, molar relationship, maxillary and mandibular and maxillary intermolar width before treatment, after treatment and during follow-up did not have a significant effect on the stability after orthodontic treatment ($p>0.05$). Time essix, mean length of treatment period and mean length of post-treatment period, age of onset and age of end of treatment had no significant effect on stability after orthodontic treatment ($p>0.05$).

Conclusions: The mandibular and maxillary intercanine width affected the stability of orthodontic treatment.

Key Words: Stability, Orthodontic treatment, PAR Index, Little irregularity index

Qazvin University of Medical Science

School of Dentistry

A Thesis

for doctorate Degree in Dentistry

Title:

**Evaluation of posttreatment stability and factors affecting
stability of orthodontic results in Qazvin orthodontic
department from 2010 to 2018 (retrospective study)**

Supervisor Professor by:

Dr. Parviz Padisar

Consultant Professor by:

Dr. Monirdokht Mirzadeh

Written by:

Dr. Seydeh Masume Mirmasumi

Thesis No: Year: 2020